

Σκίτσο του Γιάννη Ιωάννου

του Δημήτρη Τζιαντζή

Η ελπίδα δεν είναι νίκη, έλεγε ο Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν. Η ελπίδα όμως είναι τόσο καλό δόλωμα που ταιριάζει σε κάθε αγκίστρι. **«Η ελπίδα έρχεται»** είναι το κεντρικό σύνθημα της Κουμουνδούρου και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πουλάει πια υποσχέσεις, πουλάει ελπίδα, έστω και μισή. Άλλωστε ο ίδιος ο Β. Σόιμπλε προειδοποίησε τον ΣΥΡΙΖΑ να μη δίνει στον ελληνικό λαό υποσχέσεις που, έτσι κι αλλιώς, δεν υπάρχει περίπτωση να τηρήσει!

«Το ξέρω ότι ο ΣΥΡΙΖΑ τα μαζεύει αλλά δεν με ενδιαφέρει» λένε πολλοί από τους ψηφοφόρους του κόμματος. Για την ακρίβεια, τους ενδιαφέρει αλλά ακόμα περισσότερο τους ενδιαφέρει «να φύγουν αυτοί», να φύγει η νύχτα των Μνημονίων και της τρόικας.

Για να έρθει τι; Μια ελάχιστη ανακούφιση, ελπίζουν πολλοί, έστω για όσους έχουν πληγεί περισσότερο. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που δηλώνουν ότι θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα και για να «μην κάνει τίποτα», έστω για να πράξει ελάχιστα, για να αποφευχθεί η ακόμα σοβαρότερη επιδείνωση της ζωής τους. Αυτή η στάση φάνηκε ανάγλυφα στο ακόλουθο στιγμιότυπο:

Το τηλεοπτικό πλάνο δείχνει τον Αλέξη Τσίπρα να επισκέπτεται μια δυτική συνοικία της Αθήνας. Ηλικιωμένοι κυρίως άνθρωποι τον χαιρετούν και τον αγκαλιάζουν. «Οχτώ στα δέκα αν κάνεις από αυτά που λες μου φτάνουν» του λέει με συγκίνηση ένας κύριος. «Δέκα στα δέκα», τον διαβεβαιώνει ο Αλέξης. «Και τα δύο στα δέκα αν κάνεις, θα είναι καλά» του λέει ένας άλλος κύριος στη συνέχεια. «Α», του λέει ο Αλέξης χαμογελώντας, «εσύ ζητάς ακόμα λιγότερα». Το παιχνίδι της κολοκυθιάς σε όλο του το μεγαλείο. Μόνο που το «τίποτα» ή έστω τα «δύο στα δέκα» είναι εγγύηση ότι οι πραγματικοί κάτοχοι της εξουσίας, το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, θα πάρουν και τα δύο, θα πάρουν και όσα ψήγματα δικαιωμάτων αξιοπρεπούς ζωής και εργασίας ακόμα υπάρχουν.

Σχεδόν μια βδομάδα πριν από τη μεγάλη μέρα ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται αντιμέτωπος με την Ιστορία. Όχι μόνο με την πολιτική ιστορία του τόπου αλλά και την ιστορία της Αριστεράς την οποία σχεδόν κοντεύει να «υπερβεί» προκειμένου να ολοκληρωθεί η βίαιη ωρίμανση που θα του επιτρέψει να γίνει κυβέρνηση.

«Θα κάνουμε αυτά που μπορούμε και όχι αυτά που θέλουμε» είναι η φράση που συμπυκνώνει τη φιλοσοφία του ΣΥΡΙΖΑ στην τελική ευθεία πριν από τον τερματισμό. Θυμίζει την αντίστοιχη λογική του «αριστερού» (δεξιότερου του ΣΥΡΙΖΑ σε κάθε περίπτωση) **ΑΚΕΛ** που ως κυβέρνηση στη μια πλευρά της Λευκωσίας διοργάνωνε μαρξιστικές διαλέξεις και στην άλλη υπέγραφε Μνημόνια και κούρεμα καταθέσεων στο όνομα του ρεαλισμού.

Οι αποφάσεις του ιδρυτικού συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ αντιμετωπίζονται ήδη σχεδόν ως ιστορικά κείμενα

άλλης περιόδου, όπως η διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου του ΠΑΣΟΚ ή οι περίφημοι κανόνες στην οργουελιανή Φάρμα των ζώων που στην ιστορία διαρκώς αναθεωρούνται και ερμηνεύονται ανάλογα με τη συγκυρία.

Έτσι το «Καμιά θυσία για το ευρώ» γίνεται τώρα «Ευρώ χωρίς άλλες θυσίες. Η ιδρυτική θέση για απεμπλοκή από το ΝΑΤΟ παραχωρεί τη θέση της στον πιο «ενεργητικό ρόλο και τη συμμετοχή της Ελλάδας σε αυτό». Τούτο δεν σημαίνει ότι το συμπαθούμε, διευκρινίζει ο Αλέξης Τσίπρας στην πολυσυζητημένη διαδικτυακή συνέντευξη που παραχώρησε μέσω τουίτερ. Η πολιτική του όλη δηλαδή είναι, όπως λέει και το τραγούδι, ένα τσιγάρο «που δεν το γουστάρω κι όμως το φουμάρω». Ο ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να «καθησυχάσει το λαό» απέναντι στην πράγματι λυσσαλέα προπαγάνδα του μαύρου μνημονιακού μετώπου, καταλήγει να τον αποκοιμίσει και όχι να τον προετοιμάσει για την αναμέτρηση και τη μετωπική σύγκρουση με το κεφάλαιο, την ΕΕ και την πολιτική της, μια σύγκρουση αναπόφευκτη.

Αποκορύφωμα των υποχωρήσεων του ΣΥΡΙΖΑ αποτελούν οι διαβεβαιώσεις προς το Βερολίνο ότι «η δόση του Μαρτίου θα πληρωθεί κανονικά», ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των εκλογών και την πορεία των διαπραγματεύσεων, δίνοντας μήνυμα «συνέχειας του κράτους». Λίγες μέρες πριν από τις εκλογές πάντως το Βερολίνο σφίγγει τη θηλειά, με τον Σόιμπλε να αποκλείει κάθε συζήτηση για νέα «προνομιακή ρύθμιση» του χρέους.

Ο Αλέξης Τσίπρας, μιλώντας στον Νίκο Χατζηνικολάου, απέκλεισε ακόμα και το δημοκρατικό δικαίωμα μιας κυβέρνησης να προσφύγει στη λαϊκή ετυμηγορία μέσω δημοψηφίσματος:

«Εάν ακουστεί η λέξη “όχι” [σ.σ.: εννοείται από την τρόικα], εμείς θα εφαρμόσουμε το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Κανένα δημοψήφισμα. Κανένα δίλημμα. Καμία κρυφή ατζέντα, να τελειώνουμε με αυτό». Είναι ενδεικτικό πως στο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης σε άμεση προτεραιότητα μπαίνει η αντιμετώπιση της... «ανθρωπιστικής κρίσης» ένας ορισμός που παραπέμπει σε φιλανθρωπικά μέτρα τα οποία προκρίνονται έναντι των ριζικών αλλαγών στην οικονομία, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κοινωνική κρίση.

Εξάλλου ανέκαθεν στο όνομα της προστασίας των «πιο ευάλωτων» εφαρμόζονταν πολιτικές που εξασφάλιζαν την εξαθλίωση και των λιγότερο ευάλωτων (π.χ. περικοπές μισθών και συντάξεων) – ας μην ξεχνάμε ότι στον Ρόναλντ Ρέιγκαν ανήκει η πατρότητα του όρου «σπλαχνικός καπιταλισμός» (compassionate capitalism). Ένα πρόγραμμα ανακούφισης των πιο εξαθλιωμένων θα μπορούσε να υιοθετηθεί και από μνημονιακά κόμματα, εφόσον θα λειτουργούσε σαν πρόσχημα για ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους το οποίο, ας σημειωθεί, παρέχει προστασία σε κάθε πολίτη και όχι μόνο στους πλέον ευάλωτους.

Όλα και τίποτα υποσχέθηκε και ταυτόχρονα απέκλεισε ο Αλέξης Τσίπρας στις απαντήσεις που έδωσε στις ερωτήσεις μέσω τουίτερ από χιλιάδες πολίτες. Μοντέρνα η συσκευασία, καταθλιπτικά παλιό το περιεχόμενο. Η αποθέωση τού ήξεις αφήξεις, θυμίζοντας κωμωδία: Και αγόρι και κορίτσι μπορεί να είναι το παιδί, και δεξιά και αριστερά μπορεί να πάμε, και εργάτες και αφεντικά να φάνε και να χορτάσουν. Κανείς να μη μείνει δυσαρεστημένος. Όπως ενδεικτικά αναφέρει η ανακοίνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, που χαρακτηρίζει τη συνέντευξη αυτή «ψυχρολουσία για τους αριστερούς»: Διεύρυνση της φορολογικής βάσης αλλά όχι αύξηση της φορολογίας στις επιχειρήσεις. Εξορθολογισμός των σχέσεων κράτους-Εκκλησίας, όχι χωρισμός. Μείωση αλλά όχι κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη πρώτης ανάγκης. Αφοπλισμός μόνο των αστυνομικών που έρχονται σε επαφή με τους διαδηλωτές, Άρνηση υιοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια.

Θολό παραμένει το τοπίο και στην έκταση του «πολέμου» που ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται να κηρύξει στους ολιγάρχες τους οποίους οι απλοί πολίτες αποκαλούν «διαπλεκόμενους» και «νταβατζήδες», όπως σημειώνουν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς. Πάντως τα πρώτα δείγματα «αριστερής διακυβέρνησης», σύμφωνα με

την εμπειρία της Περιφέρειας Αττικής, δείχνουν μια μεταμοντέρνα εκδοχή «σύγκρουσης με τα συμφέροντα» η οποία πολλές φορές εκφυλίζεται σε συζήτηση γύρω από το ερώτημα «σε ποιους μεγαλοϊδιοκτήτες ΠΑΕ θα κάνουμε πλάτες».

Η «αριστερή διακυβέρνηση» φάνηκε λίγη ακόμα και στο ζήτημα της αντιμετώπισης μιας χαρακτηριστικής περίπτωσης «ανθρωπιστικής κρίσης». Όπως ανέδειξε η περιφερειακή κίνηση **Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική**, η διοίκηση της Ρένας Δούρου εξέδωσε δύο καλές ανακοινώσεις αλλά δεν... κούνησε δαχτυλάκι για να δώσει λύση στο δράμα των σύρων προσφύγων μετά τη βίαιη εκδίωξή τους από την πλατεία Συντάγματος.

Κι ενώ το Βερολίνο εμφανίζεται αδιάλλακτο και βέβαιο ότι οι «προεκλογικές δεσμεύσεις ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούν να τηρηθούν» και δεν συζητάει καμιά προνομιακή ρύθμιση, η Κουμουνδούρου έχει κεντρικό της σύνθημα πως η Ευρώπη (ΕΕ) αλλάζει! Ασφαλώς στη ζωή τίποτα δεν μένει αμετάβλητο, όμως το ερώτημα είναι η κατεύθυνση προς την οποία συντελούνται οι όποιες αλλαγές.

Επικίνδυνος δεν είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, επικίνδυνη είναι η κλειστή δεξιά στροφή που παίρνει εν ονόματι της κυβερνητικής εξουσίας, ενώ ο Πάνος Καμμένος δεν είναι ο μόνος πρόθυμος να δώσει τις πολύτιμες συμβουλές του στο ροζ τρενάκι ώστε να μην εκτροχιαστεί, όπως είδαμε στο σχετικό διαφημιστικό σποτ. Και ο μηχανοδηγός δείχνει πρόθυμος να λάβει υπόψη του παρόμοιες συμβουλές, ενώ οι επιβάτες δεν έχουν προετοιμαστεί όχι μόνο για την πιθανότητα να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους και να σπρώξουν το συρμό, ώστε να βγάλει τη σίγουρη ανηφόρα, αλλά ούτε για να βάλουν τις ρόδες του σε τροχιά σύγκρουσης.

Παραφράζοντας τους γνωστούς στίχους του εθνικού ποιητή, θα λέγαμε για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, «από στροφή (δεξιά, εννοείται) σ' άλλη στροφή, ώσπου δεν ήταν άλλη. Εκείθε βγήκε ακίνδυνος».

Πηγή: [PRIN](#)